

ÎNCHEIERE

29 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Svetlana Filincova

examinând admisibilitatea recursului declarat de SA „Termoelectrica”,
în cauza civilă la cererea înaintată de SA „Termoelectrica” către Vladimir Cechir,
Oxana Polupanova, intervenient accesoriu Primăria mun. Chișinău, cu privire la
obligarea lui Vladimir Cechir și Oxanei Polupanova să asigure accesul la deservirea
și repararea rețelelor termice prin înlăturarea (demolarea) din zona de protecție a
rețelelor termice, a construcției-anexă la apartamentul nr. 10 din str. XXXXXX, 86,
mun. Chișinău,

împotriva deciziei din 20 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respins apelul declarat de SA „Termoelectrica”, fiind menținută hotărârea din 08
noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă:

La 02 aprilie 2015, SA „Centrală Electrică cu Termoficare nr. 2” a înaintat în
instanță o cerere de chemare în judecată către Vladimir Cechir, intervenient accesoriu
Primăria mun. Chișinău, prin care a solicitat obligarea lui Vladimir Cechir să
demoleze de pe rețelele termice construcția-anexă la apartamentul nr.10 din str.
XXXXXX, 86, mun. Chișinău, cu compensarea din contul acestuia a cheltuielilor de
judecată.

În motivarea acțiunii înaintate, reclamanta a indicat că în urma unui control
efectuat de reprezentanții subdiviziunii „Termoservice” a SA „Centrală Electrică cu
Termoficare nr. 2” în sectorul Centru, pe str. XXXXXX, 86, s-a depistat faptul
edificării neautorizate la apartamentul nr. 10 a unei construcții-anexe, ce aparține
pârâtului și este amplasată direct pe rețelele termice cu diametrul de 80 mm.

Potrivit reclamantei, amplasarea construcției-anexă direct pe rețelele termice
exclue accesul reprezentanților și a tehnicii întreprinderii energetice la rețelele
termice în vederea descoperirii, deservirii și exploatării acestora. Presiunea și
temperatura înaltă a apei din rețele prezintă un pericol înalt pentru viața și sănătatea
oamenilor, iar proprietarul bunurilor poate cere despăgubiri în caz de avariere a
traseului termic.

Prin decizia din 16 iunie 2015 a Camerei Înregistrării de Stat privind înregistrarea modificărilor, s-a decis modificarea în actele de constituire ale SA „Centrală Electrică cu Termoficare nr. 2”, prin înlocuirea denumirii în SA „Termoelectrica” (f.d. 45).

Prin hotărârea din 15 decembrie 2015 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Termoelectrica” a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 20 decembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de SA „Termoelectrica”, casată hotărârea din 15 decembrie 2015 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, cauza fiind remisă spre rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

La 30 martie 2017, în cadrul ședinței de judecată, reprezentantul reclamantei SA „Termoelectrica” a depus o cerere de concretizare a cerințelor, înaintându-le împotriva lui Vladimir Cechir și a Oxanei Polupanova, și solicitând obligarea părților să asigure accesul la deservirea și reparația rețelelor termice prin înlăturarea din zona de protecție a rețelelor termice a construcției-anexă la apartamentul nr. 10 din str. XXXXXX, 86, mun. Chișinău, și încasarea cheltuielilor ce țin de examinarea litigiului în instanța de judecată.

Prin hotărârea din 08 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Termoelectrica” a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 20 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de SA „Termoelectrica”, fiind menținută hotărârea din 08 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că, deși apelanta este proprietarul rețelelor termice vizate, pe care a fost edificată construcția de către fostul proprietar al apartamentului sus-indicat, la momentul edificării acestei construcții nu erau în vigoare actele normative invocate de apelantă, și anume documentul normativ NCM G.04.07:2014 „Rețelele termice”, aprobat prin ordinul Ministerului Dezvoltării Regionale și Construcțiilor nr. 202 din 31 decembrie 2014 (M.O. nr. 22-28 din 30 ianuarie 2015), Legea cu privire la energetică nr. 1525 din 19 februarie 1998 și Legea cu privire la energetică nr. 174 din 21 septembrie 2017. Or, construcția în litigiu a fost edificată pînă la 27 noiembrie 1997 și nu a fost construită de către vreunul din intimați, astfel încât normele sus-indicate nu erau aplicabile în raport cu construcția efectuată, fapt ce rezidă din dispozițiile art. 46 alin. (1) al Legii privind actele legislative.

La fel, instanța de apel a apreciat ca fiind eronate trimiterile apelantei la documentul normativ 2 MD SNIP 2.04.07-86 „Rețelele termice”, anexa nr. 6, deoarece potrivit pct. 6.8 al acestui act normativ, anexa nr. 6 instituie distanțele de la construcții/fundamentul construcțiilor, etc. ce urmează a fi respectate la construirea rețelelor termice, astfel încât acesta nu se referă la edificarea construcțiilor de la rețelele termice existente. Astfel, instanța de apel a conchis că în speță nu sunt aplicabile actele normative invocate de apelantă în justificarea legală a pretențiilor înaintate.

Mai mult decât atât, potrivit legislației aplicabile speței, apelanta este obligată să suporte consecințele neintervenției imediate împotriva edificării construcției, inacțiunea acesteia o perioadă de 17 ani este imputabilă acesteia și/sau predecesorilor săi. Din aceste motive, Curtea de Apel Chișinău a conchis că în cazul dat urmează a fi

oferită protecție dreptului de proprietate dobândit de intimați, astfel încât apelanta nu este în drept să pretindă încălcarea acestui drept al intimaților, inclusiv în contextul recepției acestei construcții prin actul autorității publice locale, ce nu a fost anulat, proba contrară lipsind de la dosar.

La 15 martie 2019, SA „Termoelectrica” a contestat cu recurs decizia din 20 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care pretențiile formulate în cererea de chemare în judecată să fie admise integral.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar, s-au invocat argumente similare celor din cererea de chemare în judecată și cererea de apel.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SA „Termoelectrica” este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 20 decembrie 2018, fiind expediată participanților la proces la 11 ianuarie 2019 (f.d. 247, vol. I), însă la materialele cauzei lipsesc înscrisuri care să demonstreze momentul recepționării acesteia de către participanții la proces, apelanta indicând în cererea de recurs că a recepționat-o la 21 ianuarie 2019. Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 20 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost înregistrat la 15 martie 2019, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din

prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurentă nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurenteii, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de SA „Termoelectrica”.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat SA „Termoelectrica”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Ala Cobăneanu,

Judecătorii

Dumitru Mardari,

Svetlana Filincova